

Svar ad 13 b. Det følger af besvarelsen af spørgsmål 1, at en landmand ikke behøver tilladelse for på sin ejendom at bygge en champignonglade, en kornsilo, en grønfoderfabrik, en minkfarm el. lign.

Med hensyn til aftægtsboliger og landarbejderboliger henvises som ved besvarelsen af spørgsmål 1 til bemærkningerne til forslaget til lov om regulering af bymæssige bebyggelser, hvorefter der fremtidig vil „kunne forventes meddelt tilladelse af byudviklingsudvalget til opførelse af aftægtsboliger, landarbejderboliger, portnerboliger o. lign. uden for eksisterende landsbyer eller andre samlede bebyggelser, såfremt det på tilfredsstillende måde kan godtgøres, at det af hensyn til driften af vedkommende ejendom eller virksomhed er nødvendigt at have de pågældende medhjælpere boende på eller ganske nær ejendommen eller virksomheden“. For så vidt der med hensyn til disse arter af beboelseshuse ikke kan gives tilladelse, har den pågældende landmand ikke krav på erstatning efter forslaget.

Det bemærkes herved, at problemet i alt væsentlig må formodes kun at dreje sig om en bestemt placering af bygningerne.

Med udgangspunkt i, at der efter den foreslåede § 22 kræves tilladelse til placering af visse industrivirksomheder i landsbyer, rejstes under samrådet torsdag den 18. april 1963 spørgsmålet, om ikke det undertiden af befolkningsmæssige og økonomiske grunde kunne være heldigt at få placeret industrivirksomheder også i landsbyer.

I denne forbindelse skal man udtale, at der i det omfang sådanne momenter spiller ind, vil blive taget skyldigt hensyn hertil ved overvejelserne om tilladelse. Det tilføjes, at placeringen af større virksomheder i et mindre samfund ofte må formodes at medføre sådanne virkninger, at det vil være et rimeligt samfundsmæssigt forlangende, at der for det pågældende område etableres en partiel byplanvedtægt el. lign. Ved udlæggelse til industriel bebyggelse i en sådan byplanvedtægt vil området blive draget ud af § 22's virksomhedsområde.